

Tajlandia, od początku swojego powstania, utrzymywała rozległe kontakty handlowe i polityczne z Anglią, Francją, Holandią, Grecją, Chinami i innymi krajami. W ślad za wymianą towarową podążały opowieści o umiejętnościach i wyczynach tajskich żołnierzy. Około 1778 r. dwóch francuskich wojowników, przemierzając całe Indie i Chiny, spotkało się na dworze króla Syjamu w pojedynku ze strażnikami pałacowymi. Obaj przegrali swoje walki i ranni musieli być odtransportowani na statek do Francji. Podczas I wojny światowej Syjam uczestniczył w wojnie po stronie państw alianckich. Wtedy właśnie tajscy żołnierze zademonstrowali swoje znakomite umiejętności na pokazach wśród sojuszników. Na lata dwudzieste i trzydzieste przypadł okres przełomowych zmian w regułach walki Muay Thai. Przepisy dostosowano do regulaminu międzynarodowych walk bokserskich z zachowaniem technik nożnych, charakterystycznych dla tej sztuki walki.

Po zakończeniu II wojny światowej mistrzowie różnych stylów i szkół walki próbowali swoich sił w pojedynkach z tajskimi bokserami. Już w 1958 r. japoński karateka i filipiński bokser przegrali łatwo swoje walki. To samo stało się w następnych latach z zawodnikami z Kambodży, Chin i Indonezji. W 1962 r. rozegrano mecz drużynowy pomiędzy Japonią a Tajlandią, w którym na sześć stoczonych walk cztery wygrali Tajowie. Już wtedy sławni przegrani, jak np. japoński mistrz Kurosaki, rozpoczęli swój trening Muay Thai. Później, po powrocie do swoich krajów tworzyli załóżki Thaiboxingu na świecie. Prawdziwy rozkwit zainteresowania przypadł na koniec lat 60-tych i lata 70-te, razem z rozwojem telewizji. Od tej pory walki Boks Tajskiego transmitowane były przez kanały telewizyjne na całym świecie.

W latach 1972-1974 Tajowie stoczyli 55 oficjalnych pojedynków z obcokrajowcami, z czego 51 wygrali (w tym 37 przez K.O.). W 1973 r. mistrzowie chińskiego Kung Fu, po przegranym meczu stwierdzili, że przyczyną ich porażki było prowadzenie walki według reguł Muay Thai. W rewanżu walczone zgodnie z ich zasadami (między innymi bez rękawic). Na oczach piętnastu tysięcy widzów w Lumpini Stadion wszystkich znokautowano w pierwszych rundach. W 1978 r. do Tajlandii pojechało pięciu zawodników jednej z pierwszych szkół Boks Tajskiego w Europie (Chakuriki Gyms, Amsterdam, Holandia). Żaden z nich nie dotrwał do trzeciej rundy.

W latach 80-tych zaczęto poważnie myśleć o stworzeniu obok Muay Thai profesjonalnego, działu amatorskiego, w którym młodszy uczniowie, rozpoczynający karierę zawodniczą, mieliby możliwość próbować swoich sił w walkach. W tym celu dopuszczono do użytku większą ilość ochraniaczy, które zabezpieczały walczących przed bezpośrednim niebezpieczeństwem urazu lub kontuzji.

W 1985 r. utworzono AMAT (Amatorskie Stowarzyszenie Tajskiego Boks w Tajlandii), a następnie w 1990 r. IFMA (Międzynarodowa Federacja Boks Tajskiego Amatorskiego) oraz w 1994 r. IAMTF (Międzynarodowa Amatorska Federacja Boks Tajskiego). Wszystkie organizacje zrzeszają miliony członków na całym świecie i starają się włączyć narodowy sport Tajlandii do grona dyscyplin olimpijskich.